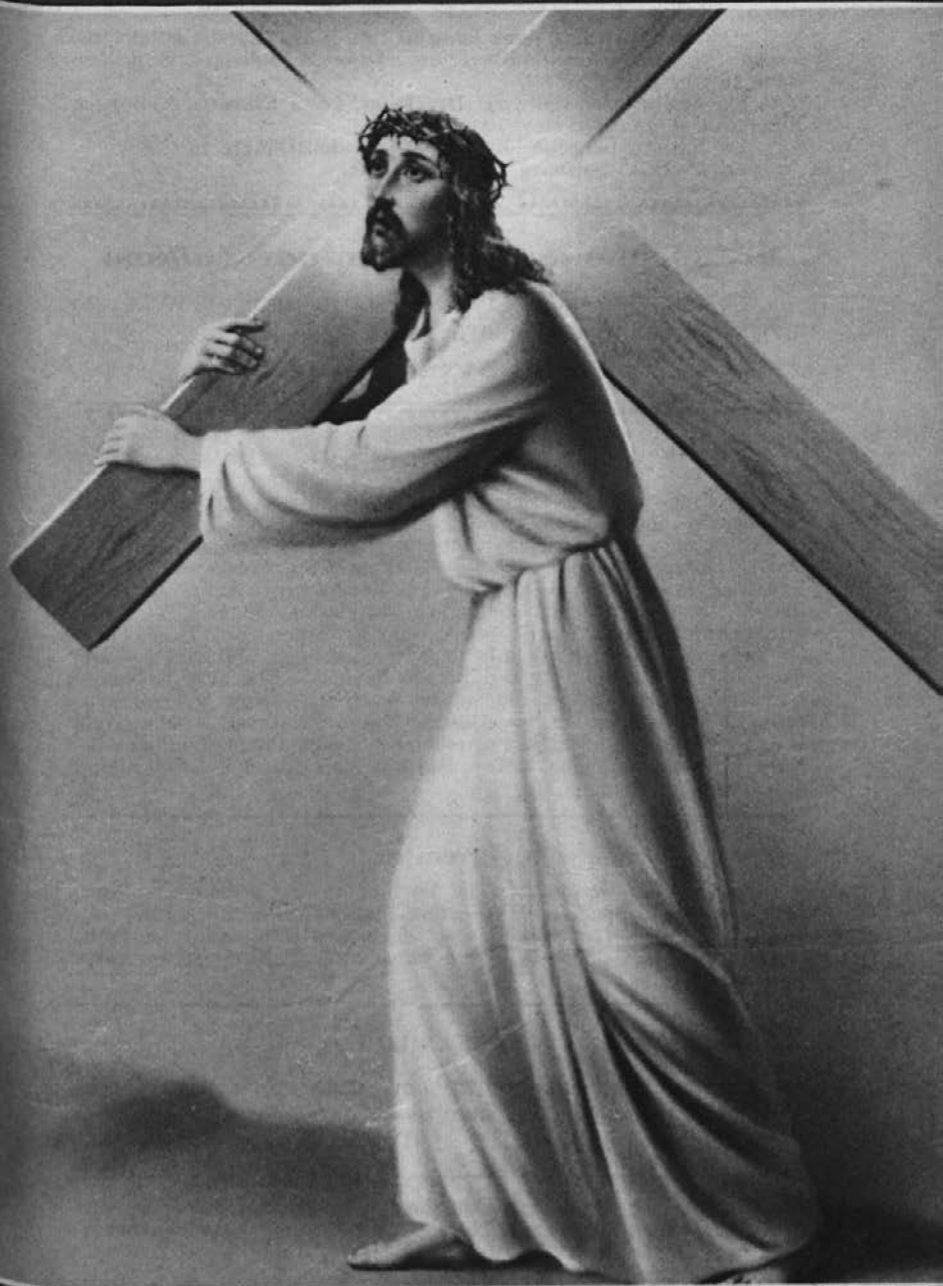

Postnina placana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

Marec 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu naših dobrotnikov in naročnikov berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Spomin na umrle.

† Preč. g. Franc Osolnik, Medija Izlake. — S. Angela Pavl, misijonarka oblatinj sv. Franč. Sal., Reka Oranje. — Ivan Kovač, Celje. — Angela Planinc, Trbovlje. — Ivan Drstvenšek, Kladje. — Marija Hafner, Zabnica. — Alojzija Pahič, Sp. Polskava. — Ivan Kruljc, Krška vas. — Jožef Žnidar, Mengeš. — Anton Levičnik, Radeče. — Ivan Rozman, Radovljica. — Marko Vidervol. — Anton Šile, Gornje Laze. — Marija Oblak, Selo. — Anton Snoj, D. M. Polje. — Valentin Hribovšek, Motnik. — Franc Lavtižar, Ljubljana. — Helena Verbič, Suhadole. — Ter. Bizjak, Rovte. — Eliz. Šos, Laško. — Ivana Mlinar, Radeče pri Zid. mostu. — Uršula Mofek, Borovnica. — Franc Baškovec, Veniše. — Alojzija Pahič, Polskava. — Margareta Dovan, Metlika. — Marija Pempihar. — Marija Pipan, Ljubljana. — Mana Verbič, Komenda. — Ter. Marinič, Mala Nedelja. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Prošnje.

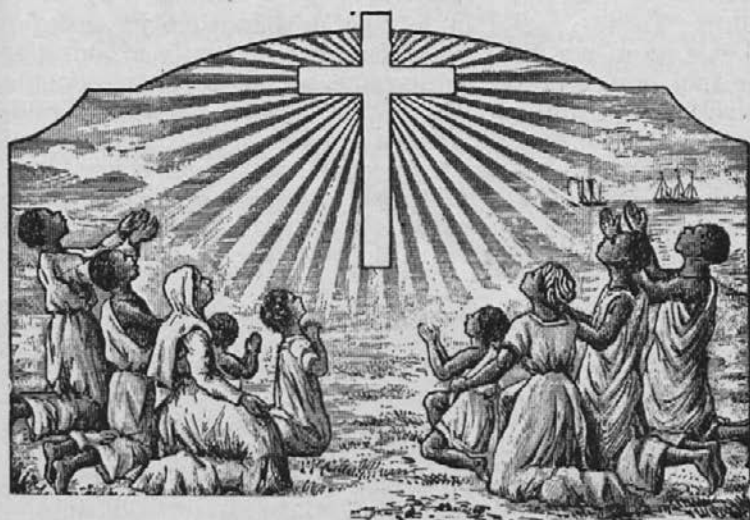
Presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Valentinu, sv. Mali Tereziji, služ. božji Mariji Tereziji Ledochowski: I. Ž., Maribor v treh važnih zadevah; S. C., Stari trg za dušno in telesno zdravje; J. A., Gorenjsko v važni zadevi.

NAZNANILO!

Žal, mnogim cenj. naročnikom nismo mogli postreči več s koledarji. Popolnoma so nam pošli. Zaznamovali pa smo naročila za prihodnje leto. Družba sv. Petra Klaverja.

Knjžico »Poklic pomožne misijonarki za Afriko« dobite za ceno Din 4.50. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

ite

Pozdravljen, sveti Križ,
ti naša si rešitev!

Zahvale iz Švacilandije.

Poroča p. Anzelm, servit, misijon sv. Filipa.

Sv. Jožefu pripisujem srečni slučaj, da sem prejel Vašo pošiljatev med tem časom, ko sem njemu na čast opravljal devetdnevniko. Ako bi Vi vedeli, v kakšni zadregi sem bil, ko je dospelo Vaše pismo. Nisem vedel ne kod ne kam in sem mislil, da je nesreča neizogibna. Večkrat se vprašujem, kako morete tako natančno vedeti, v kako neprijetnem položaju se kak misijonar nahaja, da mu pošljete pomoč še prej, kot on more dobiti priliko, da sede in piše. Mislim, da je pokojna ustanoviteljica Vaše Klaverjeve družbe še v nebesih misijonarka in da po svojem angelu varuhu naznanja svojim duhovnim hčeram, kdaj in kje je kak misijonar v posebni potrebi. Ne vem si drugače razlagati tega dejstva. Saj božja Previdnost se v dosego svojih namenov vedno poslužuje svojih služabnikov. Zato pa: pristréna hvala sv. Jožefu in Vaši blagopokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji!

Lani smo svojo žetev srečno in o pravem času oteli pred kobilicami, zato smo mogli sprejeti precejšnje število

sirota. Te so veselje in tolažba misijonarjem in sestram. Letos pa nismo bili tako srečni. Ker bivamo v nižavi, kjer je tudi pozimi precej milo vreme, so nas zopet presenetile kobilice. Na milijone jih je bilo. Vsule so se kar v rojih in ni jih bilo mogoče pregnati. Pa najhujše menda še ni minilo. Pravijo, da nas bodo več let zaporedoma napadale. Kako se nam ubogi ljudje v srce smilijo! Mrzlica jih muči, vsi so oslabljeni, zdaj pa še lakoto trpe. Zaupamo na božje usmiljenje in na blaga srca dobrotnikov.

P. Konstantin, servit, misijon sv. Jožefa, piše:

Prisrčno se Vam zahvalim za poslane mašne intencije in za darove našim revnim šolarjem. Vidim, kako sta si podobni tile dve stvari: radodarnost dobrotnikov in skeleče rane naših ljudi. Ljubezen do duš je tista sila, ki odpre zaklade milosti, da priteko iz Jezusovega Srca; tako pa tudi gorečnost v reševanju duš odpre srca blagih dobrotnikov, da potem ti naklanjajo dušne darove molitve in žrtev v prid ubogih afriških zamorcev. Zato mi je srce tako polno hvaležnosti, da bi najrajši vse naše dobrotnike zaklenil v rano presv. Srca Jezusovega. Tako se mi zdi, da so vsi ti lepi darovi, ki nam jih pošiljate kakor kaplje božje svete Krvi in zato blagoslovljene, da po njih rešimo toliko duš, ki bi se sicer pogubile. Iz teh kratkih besed lahko spoznate, kako sem vesel Vaših podpor in Vaše molitve, in kako so mi v pobudo, da vztrajam v svojem poklicu na tem mestu, kamor me je Bog postavil. Pri tem skoraj ne čutim trnja in zaprek, ki bi ob drugačnih prilikah oslabile moj pogum. Kolikokrat sem v malodušnosti mislil, da bi najrajši vse skupaj pustil: šolo in duše; toda pogled na križ mi je dal novih moči za nove boje. In šlo je. — Zato pa vsem dobrotnikom, ki ubogajo glas notranje milosti, srčna zahvala in prošnja za prihodnje.

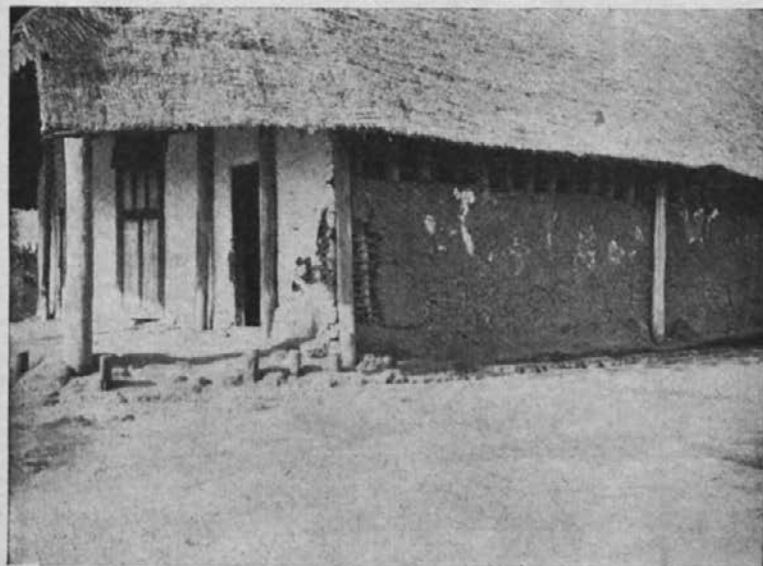
Kako je v semenišču sv. Gala v vikarijatu Dahomey.

Poročilo p. Kerna, lyonskega misijonarja.

Čeprav se moramo afriški misijonarji boriti z vednimi težavami, vendar ne obupamo in neumorno delamo v službi božje misli. Vseh duš res da ne bomo mogli rešiti, vendar upamo, da bomo vzgojili dobrih kristjanov z njih lastno

domačo duhovščino. Posebno mi je na skrbi naše semenišče sv. Gala, kjer se vzgajajo duhovniki-domačini. Je to precej težavno delo, ker je treba biti v izbiri silno previden. Hvala Bogu, da pet duhovnikov domačinov, ki so tu zaposleni, dela pridno in zvesto.

Kolikor mi časa preostaja, ko poučujem na tem semenišču, ga porabim za duhovno pastirovanje v bližnji okolici. V Sani smo nedavno obhajali poroko sina nekega pogla-

Zunanost naše siromašne misijonske cerkve v Simba.

varja, ki je bil na smrtni postelji postal kristjan. V kratkem bosta še dve poroki in več krstov. Tako se polagoma vzgaja elita, ki bo prekrasila vso okolico.

Tudi za bolnike skrbimo. V vsakem misijonu imamo lekarno, ki jo oskrbuje katehist. Kadar obiščem kako misijonsko postajo, se mi javijo najprej bolniki z raznolikimi boleznimi. Seveda mora biti lekarna pri rokah. Na svojem motornem kolesu (ki mi prav dobro služi) imam privezan majhen kovčeg z najpotrebnejšimi zdravili.

Naše semenišče in ves naš apostolat, ki je tako potreben, priporočam v molitev Klaverjevi družbi in vsem vernikom.

Naša slaba cerkev v Simba.

Apostolska prefektura Basankusa.

Piše p. Gutersohn, misijonar v Mill-Hillu.

Naš misijon v Simba, ki je središče divjih rodov v belgijskem Kongu, je bil ustanovljen februarja 1921. Misijonarji so tam najprej postavili kapelico iz ilovice in protja in jo pokrili s palmovimi peresi. Čeprav je bila kapela revna znotraj in zunaj, vendar je služila v to, da so se duše duhovno prenavljale. V zadnjih štirinajstih letih je bilo 5314 krstov, 1171 zakonov sklenjenih, 138.224 spovedancev in 543.113 sv. obhajil. Torej za nekako pol misijona. Koliko so se morali pač truditi sejalci Evangelija, da so toliko dosegli v deželi, kjer dotlej še ni bilo misijonarja. Vztrajnost in milost sta privedla do uspeha in zmage nad hudobnim sovražnikom.

Toda ta prvotna kapelica je danes skoraj razvalina. Vse je ali segnito, ali razjedeno od belih mravelj. Skozi streho, ki se komaj še drži pokonci, udara voda kakor skozi sito. Poglejte sliko, pa boste videli, kakšna je danes ta kapelica. Ali ste že videli kdaj tako revno hišo božjo? In vendar se vsako jutro notri opravlja daritev svete maše, in se bo, dokler ne pridejo boljši časi. Naši zamorci nimajo denarja, da bi mogli postaviti drugo poslopje; zlasti danes ob splošni krizi, ki se v misijonskih krajih še prav pasebno čuti.

Vendar smo sklenili, da Bogu v čast postavimo novo cerkev iz opeke. Naš vrli brat Jan de Koning je izuril rokodelce, zidarje in tesarje, ko je doslej že nekatere reči zidal. Ti so sedaj sposobni in pripravljeni na delo. Pa tudi katehisti ne bodo držali križem rok. Sekali bodo drevesa v gozdu in jih razžagali v deske, možje in žene bodo žgali opeko in se ne bodo ustrašili nobenega truda, saj gre za čast božjo.

Imamo šolo za dečke, ki jo vodi p. Anton. Namen ima, da vzgoji dobrih ljudi in vnetih kristjanov. Iz teh šol bodo izšli prihodnji duhovniki, ki bodo naši nasledniki med zamorci: katehisti, učitelji, bolniški strežniki itd.

V internatu za sestre v misijonu sv. Antona je sedaj 130 učenk in sirot. To je naraščaj, ki naj nastopi v bodočnosti v teh krajih, kjer je poprej bilo suženjstvo in so bivali tu ljudožrci. Koliko otrok, ki so brez očeta in matere, najde tu varno zavetje. Sestre jih včasih najdejo napol sestradane, umazane, polne ran, ki so že napol mrtvi, in jih

prineso v misijon. Tu zdravijo bolna telesa, a ozdravijo tudi dušo z milostjo sv. krsta. Kar čudno je, koliko otrok se jim posreči, da jih ozdravijo. Zato jih imajo pagani za čudodelke in rajši k njim hodijo po nasvete v boleznih ko k pravemu zdravniku.

Sv. vera vliva srečo in tolažbo v ljudska srca. V dokaz vam bodi zamorček na sliki (stran 39), ki je odet v revne cunje, a hrani v srcu dragoceni zaklad sv. vere. Ta slika naj vas gane, da boste tudi vi pomagali zidati našo cerkev.

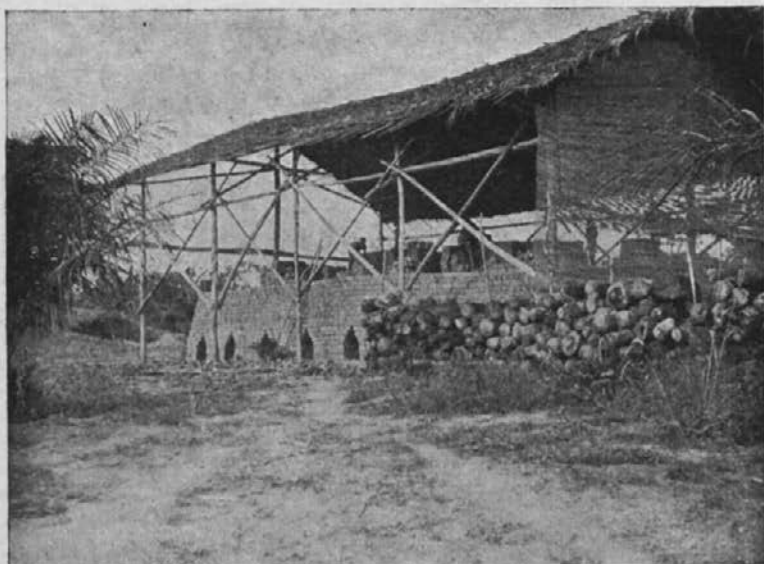
Notranjost naše siromašne cerkve v Simba.

Simba pa ni naš edini misijon, ampak smo ustanovili še dve stranski postaji: Jalisere in Jamboyo, ki dobro uspevata in preperečujeta, da se ne more razširiti angleški baptistovski misijon.

Preteklo leto sem obhajal srebrno sv. mašo in hkratu je bila to tudi petindvajsetletnica, odkar delujem v belgijskem Kongu, kajti dva meseca po posvečenju sem bil že tukaj. Iz srca sem hvaležen Bogu, da me je povabil za oznanjevalca svoje vere med neverniki in me dozdaj še ohranil pri zdravju. O, ko bi mogel o priliki svoje srebrne sv. maše nabrati nekaj darov za tukajšnjo cerkev. Potreba

je velika, zato moledujem. Ljubi bralci naj me razumejo in mi oprosté.

Upamo, da tudi vi molite za nas, kakor tudi mi prosimo Boga za pomoč v vaših zadevah.

Zamorski kristjani žgejo opeko za novo misijonsko cerkev v Simba.

Uršulinski misijon Krugersdorp.

Piše misijonarka M. Ksaverija Lesjak, uršulinka v Južni Afriki.

(Dalje.)

V predzadnjem pismu sem vam omenila, da smo pomagale Silvestru, sinu naše dobre krščanske matere Apolonije, da je mogel nadaljevati svoje učenje v misijonu Natal. Za počitnice je prišel domov. Naši šolarji so ga v sprevedu pripeljali k Sv. Patriku. Njegova mati in sestra sta bili veseli kot v nebesih. Pa že čez dva dni je prihitela Apolonija z žalostno novico: »Naš Silvester je bolan. Prosim, dajte zdravil, zelo kašlja.«

Da ne bi motila šolskega pouka, je s. Dominika vzela steklenico, jo napolnila z zdravilom proti kašlju, jo izročila materi ter dejala, da pride po šoli sama k Silvestru. Šla sem z njo.

Fanta je kuhala huda vročina, vendar je bil tako dobre volje, da smo mirno odšle domov. Drugo jutro je vročina narastla in Silvester ni poznal niti lastne matere več. Poklicale smo zdravnika. Ta je kratko pa odločno izjavil: »Fant je zgubljen — pljučnica in malarija.«

Izposlovale smo prost vstop v bolnico in ga takoj pripeljale v Krugersdorp. Ponoči se mu je stanje poslabšalo in prejel je zakramente za umirajoče. Poklicani sta bili še ponoči njegova mati in sestra. Nekaj ur sta ostali v našem samostanu. S. Dominika je vprašala Apolonijo, če gre domov ali bi še rada ostala do popoldne, da bi videla Silvestra še enkrat in najbrže zadnjikrat?

»Ne morem ostati, ker bi rada pometla vašo cerkev za jutri,« je odvrnila mati žalostna, pa vendar vsa vdana v voljo božjo. Bila je namreč sobota. Do solz smo bili ginjeni. Katera mati bi pač zapustila smrtno posteljo svojega umirajočega otroka, da bi osnažila cerkev? In kako zelo ljubi ona svojega sinčka, to vemo me. Sama hodi bosa in raztrgana, a Silvestru ne sme manjkati ničesar.

Pa naj vas popeljem še v našo šolo, ki je v zadnjem polletju kot luč na svetilniku. Nadzornik jo ogleduje od vseh strani, bo li vredna priti pod zaščito državnih oblasti ali ne. Vse zahteve so pozitivne za nas, samo šolskega poslopja nimamo — edina temna točka in protigovor. Bog je na naši strani in spremenil je nam tako nasprotujočega nadzornika v dobrega zaščitnika in modrega svetovalca.

»Začnite zidati, vse drugo bom jaz poskrbel,« pravi.

Ko je prišla velika pola za popis šole, je sam lastno-ročno zapisal: »Tri šolske sobe.« Ker je vedel, da bi se same nikdar ne upale tega storiti. Imamo namreč samo cerkveno dvorano in če nam sedaj spodrsne, smo pri šolskih oblasteh izgubljene. S strahom smo šle vsak dan v šolo, ko smo čule, da komisija pregleduje katoliške šole, ki so imenovane za podporo. A naš nadzornik se je peljal s tujim nadzornikom samo mimo šole.

Za zidanje je vse pripravljeno, samo denarja ni. In stroški so po zadnjem računu narasli na 50.000 Din. Me same bi te vsote nikdar ne mogle izplačati, a zaupamo na Boga in blage dobrotnike.

Naj vam povem še o izpustnem izpitu našega 8. razreda, katerega vedno izvrši nadzornik sam. Dne 10. junija je prišel ob 9. uri zjutraj k nam in prosil za našo »garažo« (prostor, kjer se hrani naš polomljeni avto). Ponudile smo mu šolsko sobo, a je odklonil. Najprej je izprašal naše kandidate. Takoj nato pa je poslal sporočilo na 2 protestanski šoli v naši vasi, naj takoj pošljejo učence in učenke, ki žele napraviti izpustni izpit, k Sv. Patriku, kjer se vrši izpit. V parih so korakali protestanski kandidati k izpitu v katoliško šolo.

Ljudje pa so govorili: »Katoliška šola je najboljša.« Zahvaljen bodi Bog, kajti delo za duše zavisí pogosto od vnanjega uspeha. In naši zamorec mnogo lažje verujejo, če vidijo na lastne oči. Upamo, da nam prihodnje šolsko leto prinese novih priglašencev za šolo in pouk v katoliški veri.

Klic božji.

Človek bi ne verjel, kako pogosto Bog kliče zamorsko mladino v redovniško življenje. To ni kaka hipna navdušenost ali želja po novem, kajti žrtve, ki jih morajo trpeti zlasti mladenke, in preizkušnje, ki jih čakajo, so dokaz, da jih res Bog kliče. Cujte, kaj piše o tem apostolski upravitelj patriarhata Aleksandrije, škof Khonzam:

Že večkrat se je Klaverjeva družba zanimala za egipčanske sestre presv. Srca Jezusovega. Vedite, da je Rim leta 1934 z odlokom 28. februarja potrdil njih začasna pravila. Žal, da vsled revščine ne moremo sprejeti še več prosilk. So dnevi, ko niti dinarja nimamo pri hiši. Zdaj imamo 30 sester, ki upravljajo dve šoli in razne druge podporne zavode. Pri šoli v Tahta je devet sester in dve pomočnici. Vse živijo v velikem pomanjkanju, in tudi za njih zdravje ni dosti preskrbljeno. Rade bi ustanovile vzgojevališča v Kairi in Aleksandriji, da bi tako pomagale sestram v Zg. Egiptu; toda premalo jih je in sredstev jim manjka. Med Kopti bi bilo mnogo poklicov za samostan. Izmed 8 nadarjenih deklic, ki so jih sestre vzgojile, se jih je 6 posvetilo redovnemu poklicu. Denarja nam manjka, da bi jih mogli vzgojiti več. Svetoval sem sestram, da naj vzamejo 15 deklic kot gojenke v svoj zavod, ki bi po nekaj letih že mogle stopiti v novicijat, ako bi čutile poklic za to. Obračam se na dobrotnike, ki bi hoteli pohčeriti (adoptirati) katero izmed naših gojenk.

Tudi k bratovščini Maria Reparatrice v Ugandi je pristopilo več sester-domačink. Mati Marija Galilejska poroča o tem sledeče:

Vaša Klaverjeva družba je največja dobrotnica naših zamorskih sester. Število teh vnetih in požrtvovalnih duš je sicer še majhno, a bo vršilo vsled svojih molitev in osebnih žrtev zelo blagonosno apostolsko delo med vašimi rojaki. Težko bi jih preživeli in prehranili, ako bi blagi dobrotniki s svojimi darovi ne pomagali.

Med našimi postulantkami je ena, ki jo je Jezus poklical iz okolice, kjer bi nihče ne bil mislil, da se bo našla duša z redovniškim poklicom. Ona je hči budistovskega očeta in poganske matere, a je bila še kot mlada deklica krščena in izročena svojemu botru, ki je bil v Goa doma. Ta jo je pripeljal k nam v šolo, ko je bila stara šele 10 let. Ko jo je p. superior nekoč v šoli videl, je rekel sestri, ki jo je poučevala: »Skrbite in dobro se pobrigajte za to deklico, ne bo vam žal.« To je bilo leta 1927. Mala Regina je zelo pobožno prejela svoje prvo sv. obhajilo. Bila je

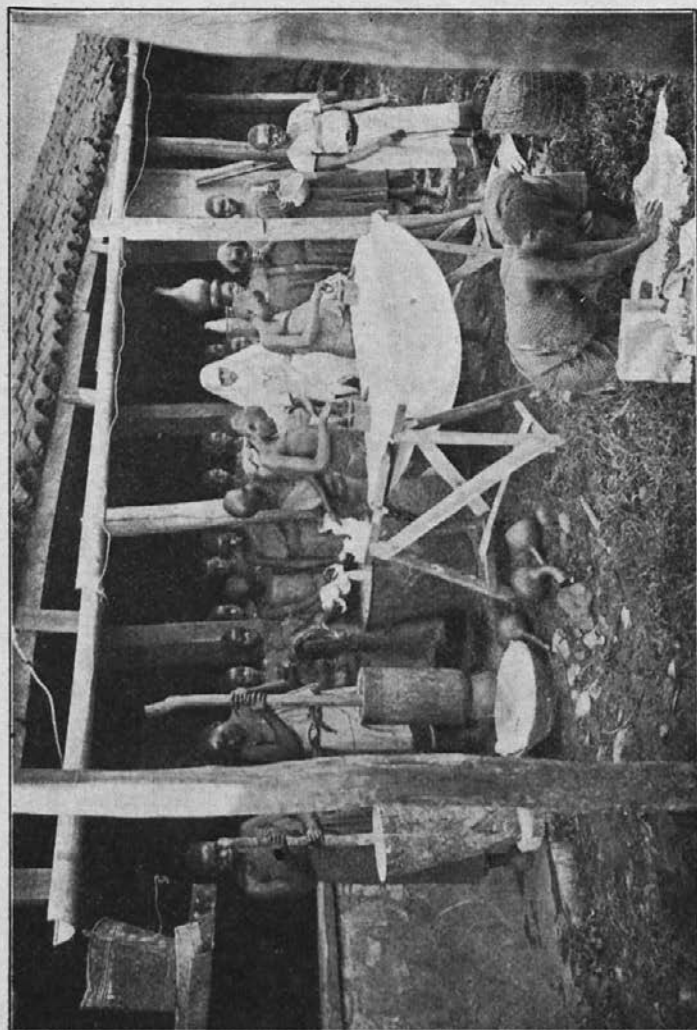
pripuščena k sv. birmi in se je zelo dobro učila. Potem so jo starši vzeli domov. Mi smo se v skrbeh vpraševali: »Kaj bo sedaj z našo gojenko, ko je prišla v tako okolico?« A glejte: nekega dne se je Regina vrnila. Bila je že precej velika, a na obrazu se ji je zrcalila nedolžnost, krotkost in pobožnost, kot smo bili tega nekoč vajeni pri njej. Vse leto smo potem bili priča, kako je milost božja delovala v tej čisti in lepi duši. Zato nas ni iznenadilo, ko je lani zaprosila, da bi jo sprejeli med aspirantke naših pomožnih sester. Le to nas je skrbelo, kaj bosta oče in mati rekla na to. Regina je molila in vse redovnice z njo. Kako smo se čudili, ko so njeni starši potem (zgled bi lahko bili premnogim katoliškim staršem) brez godrnjanja ali nevolje dovolili svoji hčerki, da gre tja, kamor jo Bog kliče, pa čeprav bi jo bili doma zelo rabili za delo. Nekega dne smo jo vprašali, kaj jo je tako vleklo v samostan? Pa je rekla: »Rada bi izprosila od Boga, da bi se oče in mati izpreobrnili...«

V našem samostanu je sedaj 6 sester z obljubami, 2 novinki, 4 postulantke in 4 aspirantke. Pa se nadejamo še novih poklicov. Naša poslopja nameravamo razširiti, da bomo mogli več deklic sprejeti. Zdaj smo začeli gospodinjsko šolo; misijonarji pa bodo vpeljali katoliško akcijo za mladenke.

Ljudje veliko premalo umevajo božjo dobroto, njegovo usmiljenje, njegovo ljubezen do stvari. Boga merijo po stvareh in vendar je Bog neskončen in zato tudi njegova ljubezen brezmejna. Kolika nespamet! Dasi morejo ljudje Boga uživati in se z njim nekako okoristiti, vendar tega ne delajo. In zakaj ne? Ker Boga v svetu ne poznajo. Jaz sem neskončen zaklad, ki ga je moj Oče dal vsem na voljo; moje stvari pa me odklanjajo. Koliko škodo si s tem delajo, bodo spoznale šele v večnosti.

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Znamenita izjava sv. očeta Pija XI. z dne 14. decembra 1933, ki jo je dal katoliškim časnikarjem: »Poseben blagoslov podeljujem tistim naročnikom, ki svojo naročnino redno in točno plačujejo.«

Gospodinjiska šola v misijonu Bukoba.

Dekreti sv. kongregacije za propagando.

Preč. P. Louis Parisot iz misijonske družbe v Lyonu je bil imenovan za apostolskega vikarja v Dahomey.

Apostolska prefektura Belgijski Ubanghi je postala apostolski vikarijat, msgr. Tanghe pa imenovan za prvega apostolskega vikarja.

V okraju Tanganjika je bila ustanovljena apostolska prefektura Dodoma, ki je nastala iz posameznih odcepljenih delov od Bagamoyo in Kilimandžaro in iz prefektуре Iringa. Upravljali bodo novo prefekturo pasijonisti.

*Dve zamorski siroti, ki sem jih rešil in krstil
s pomočjo Vaših darov, Vam iskreno kličeta:*

Bog povrni tisočkrat!

Botrinski dar zamorčku.

Kdor prispeva 100 Din kot botrinski dar zamorčku, postane njegov boter ozir. boterca. S temi darovi pomagata ubogemu pagančku do milosti svetega krsta.

Kakšna sreča za zamorčka! Vedno vam bo zato hvaležen. Pa tudi velika sreča za vas, rešili ste dušo, ki bo za vas molila in prosila božjega blagoslova.

Zamorčku smete določiti krstno ime. Botrinske darove hvaležno sprejema in posreduje misijonarjem: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Tika Rozalija.

Piše misijonar v Vzh. Afriki.

Koliko spominov se mi obudi, ko slišim ime Tika Rozalija. Tika pomeni mačko. To je seveda pogansko ime. Rozalija je pa ime, ki ga je dobila pri sv. krstu. Sedaj je Rozalija črna sestra v Nyeri-ju.

Mala Tika je bila prišla k nam na večer pred roženvensko nedeljo. Čujte, kako se ji je dotlej bilo godilo. Neki zamorec nas je obvestil, da leži v gozdu Inyame neka revna stara žena, ki ji je bil mož nedavno umrl in da drži mrtvo dete v naročju. S težavo se je bila spravila v gozd po drva, ker ji noben pogan ni hotel dati lesa, vode in hrane. V gozdu pa je upala dobiti tudi kaj koreninic, da si potolaži lakoto. Dve sestri in en misijonar so se takoj odpravili iskat starko.

Nudila se jim je slika tako žalostna, da žalostnejša biti ni mogla. Žena je ležala v borni koči, katere stene so bile iz kolov skupaj zbite in katere streha je bilo nekaj bananovih listov. Poleg sebe je imela mrtvo dete. Drugo dete, 5 letna deklica Tika, je stala ob postelji in jokala. Ženi se je videlo, da umira. Pater in sestri so hitro nekoliko popravili kočo in zamašili največje vrzeli. Potem so zakurili, da se je starka ogrela. Radi bi jo bili prenesli v misijon, toda žena je bila preslaba in misijon predaleč; zato so jo skušali hitro pripraviti na sv. krst, da ji rešijo vsaj dušo, ker ji telesno niso mogli mnogo pomagati.

Medtem je mala Tika postala popolnoma domača in zaupljiva do sester. Vsi skupaj so premišljevali, kako bi pripravili ženo do tega, da bi jim prepustila deklico; pa je žena sama poklicala k sebi sestro in ji rekla: »Vzemi deklico in tvoja naj bo, ker jaz bom umrla.« Sestra je vzela deklico, ki je o materini nesreči še prav malo razumela, in jo peljala s seboj v misijon. Druga sestra pa je zavila mrtvo dete v ruto in ga odnesla, da ga v misijonu pokopljeta.

Pater je ostal še pri bolnici, jo tolažil, močil ji suhe ustnice, podnetil ogenj in kočo zavaroval pred zvermi. Potem jo je priporočil angelu varhu in odšel. — Kako žalosten je misijonar, ako v taki potrebi more le malo pomagati!

Drugo jutro je bila žena še živa; na roženvensko nedeljo zvečer je pa umrla.

Mala Tika je v dobri postrežbi krepko rastla in se razvila v zdravo deklico. Krstiti je še niso hoteli, ker so

se bali, da je ne bi pozneje njeni poganski sorodniki zahtevali nazaj in bi ne mogla spolnjevati svojih krščanskih dolžnosti.

Za tem so prešli meseci in leta. Pa reče nekega dne deklica eni izmed sester: »Zakaj pa jaz nisem kristjana kot ste vi drugi. Še mene krstite!« Ni bilo težko jo lepo pripraviti na sv. krst. Ker je bila stara že 10 let in je dotlej nihče ni nazaj zahteval, in je tako hrepenela postati kristjana, so sklenili, da jo krstijo.

Zopet se je bližala roženvenska nedelja, ki je obenem patronski dan našega misijona. Mala Tika je bila v vrsti tistih, ki so imeli ta dan prejeti sv. krst. Ime, ki smo ga ji izbrali, je bilo pomenljivo: Rozalija. To ime naj jo spominja na njeno ubogo mater, ki je bila tudi na to ime krščena, pa tudi na roženvensko Marijo, ker je Rozalija bila na večer pred tem praznikom prinesena v misijon in je tudi na ta praznik postala otrok božji.

Tri leta pozneje, o božiču 1927, je smela Rozalija iti v samostan v Nyeri, da se ji je izpolnila njena srčna želja; ker že zdavnaj je želela, da postane redovnica. Se ni dolgo, ko sem jo videl tam vso srečno in zadovoljno. Mislil sem si: Njena zgodba bo morebiti zanimala čitatelje »Odmeva«, in sem jo napisal.

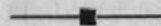
Koliko dobrega se lahko stori.

Vsa vesela se zahvaljuje sestra Angelina od Drago-cene krvi iz misijona Rombo, ker smo ji poslali nekaj šolskih potrebščin in materijala za ročna dela:

»Tisočkrat Bog plačaj dragim dobrotnikom. Vse stvari so dospele nepokvarjene in nam bodo zelo koristile v šoli. Lep sukanec in ostanki blaga pridejo v misijonu zelo nahvalo.

Sedaj se vedno bolj oglašajo deklice, ker jih mika pisana vezena; tudi take, ki se poprej niso hotele nič učiti. S tem pa dobimo priliko, da jih učimo verskih resnic, da bodo kedaj dobre krščanske gospodinje in matere.

Tudi šolski zvezki in peresa zelo ugajajo. Deklice so dobrotnikom zelo hvaležne. Koliko dobrega se lahko stori tu pri malih zamorčkih, ker jih kaka malenkost kot: pero, pisalo, zvezek privabi, da pridejo v šolo.«

Dolžnost mi je, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za večkratno pomoč v bolezni. Moja štiriletna hčerka je močno zbolela. Ze smo se bali, da nam jo smrt vsak čas iztrga iz rok. V tej veliki bolečini smo se z zaupanjem obrnili do Marije Terezije. Njeno podobico sem položila na hčerkine prsi. Še isto uro se ji je obrnilo na bolje. V nekaj dneh je bila zdrava. Trdno sem prepričana da je ona pomagala. — Tudi meni je v bolezni večkrat pomagala. Nekoč sem čutila v glavi neznosne bolečine. Položim slikico Marije Terezije na najbolj boleče mesto in obljubim javno zahvalo, ako bolečine ponehajo. In res, čez noč so bolečine popolnoma izginile. Najsrčneje se zahvalim služabnici božji in jo še nadalje prosim pomoči v bolezni.

Ivana Hodnik.

V neki zelo važni zadevi sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske in me je uslišala. Iskreno se ji zahvalim in prosim javne objave.

I. K., Veliki kamen.

Javno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za vrnjeno ljubo zdravje.

M. Vodopivec.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v važni zadevi. Obljubljam, da bom ostala naročnica lepega misijonskega lista »Odmev iz Afrike«, katerega je ustanovila služabnica božja, celo svoje življenje, če mi bo mogoče. N. N., Koprivnica.

Za pomoč in uslišanje v raznih zadevah se zahvaljujejo: J. D., Maribor za uslišano prošnjo. — P. K., Beograd se iskreno zahvaljuje za pomoč v bolezni in se še nadalje priporoča v vseh zadevah. — F. Z., Bled za uslišano prošnjo. — L. O., Rače za uslišanje v neki zadevi in se še priporoča. — T. R., Sv. Barbara za uslišano prošnjo. — M. V., Drešinjavas za večkratno uslišanje. — F. B., Šmartno za pomoč v stiski. — K. Z., Čurile za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporoča. — T. F., Brezje za dobljeno zdravje. — M. T., Ponova vas

za pomoč v bolezni. — M. R., Voklo za dobljeno zdravje. — N. N., Skoplje za hitro uslišano prošnjo. — Kat. Lomšek za uslišano prošnjo. — A. B., Dobropolje za dvakratno uslišanje in dobljeno pomoč. — N. N., Dobropolje za takojšnje uslišanje. — A. P., Maribor za dobljeno zdravje. — F. B. za srečno izdelan izpit. — T. F., Rakitnica za dobljeno ljubo zdravje. — A. K., Ljubljana za zboljšanje zdravja.

Pojdite k Jožefu, ki je oče ubogih.

Sv. Jožef, ki je bil glavar sv. Družine, nas uči zlasti treh čednosti. V nazareški hišici se je namreč odlikoval v molitvi, ljubezni in pridnosti.

Pa sv. Jožef je bil tudi *apostol*. On je spremljal Jezusa v Egiptet in je tam — vsaj tako poroča sv. Hilarij — izpreobrnil mnogo poganov.

V svojem življenju je sv. Jožef izkusil mnogo bede in pomanjkanja; zato ve, kaj se pravi biti od vseh zapuščen v največji nadlogi, zato sv. Jožef najbolj bednim najbolj pomaga. To so pa misijonarji in kristjani zamorci. On vpliva na dobre duše, da pomagajo z molitvijo in darovi, da se Kristusovo kraljestvo širi in da povsod nastopi kraljestvo reda in ljubezni. Vsakemu izmed nas želi, da po svojih močeh podpira ljudi, ki se bore za najsvetejše stvari na svetu. Ali ni tudi res za vsakega velika čast in odlikovanje, da se more boriti za dobro stvar? Milijoni lačnih in zapuščenih v Afriki pričakujejo naše ljubeznive pomoči.

Sv. Jožef je varih vsakemu, bodisi starosti katerekoli. On pomaga v najrazličnejših razmerah. On nam v imenu svojega božjega Varovanca kaže nesrečne in potrebne in prosi za dar, naj si že bo velik ali majhen, kakršnega pač vsak premore, ter nam kliče: »Otročiči, ne ljubimo z jezikom, ampak v dejanju in resnici.«

PRIJATELJ!

IZBERI si eno sledečih točk.

BOG TI BO BOGAT PLAČNIK!

Katekizem zamorčku

v njegovem zamorskem jeziku

Din 25.—

Botrinski dar zamorčku

s katerim pomagaš pogančku do milosti
sv. krsta (smeš mu določiti krstno ime)

Din 100.—

Za črnega katehista

za njegovo mesečno vzdrževanje

Din 100.—

Za kruh sv. Antona

da pomagaš najbednejšim zamorčkom v
Afriki. — Kot zahvalo ali prošnjo daruj
poljuben dar

S prisrčnim „Bog povrni“

sprejema družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Metelkova ulica 1

